

Titus Maccius Plautus

AULULARIA

prevod: Kajetan Gantar

režija: Franko Žerjal

dramaturgija: Franko Žerjal in Jasmin Kovic

scenografija: Jasmin Kovic

koreografija: Monika Zajšek

kostumi: Snežica Černic in Carlotta Nanut

šivilja: Irene Grusovin

korepetitor in svetovalec za govor: Jan Leopoli

tehnična mojstra: Niko Di Battista in Evgen Komjanc

oblikovalec luči: Marko Lutman

tehnični vodja: Janez Terpin

asistentka tehničnega vodje: Chiara Bergnach

šepetalka in inšpicientka: Katja Dorni

fotografije: Fotoklub Skupina 75

glasba: odlomki pesmi CANZONE ARRABBIATA, GOOD VIBRATIONES,

TUGA, AVANZI DI BALERA in UNIT 8 iz albuma Silentium (2013)

skupine Radio*Zastava.

igralski ansambel:

družinski Lar – Sanja Vogrič

Evklion – Matej Pintar

Stafila, Evklionova služkinja – Ilaria Bergnach

Evnomija – Lucrezia Bogaro

Megador, Evnomijin brat – Nikolaj Pintar

Likonid, Evnomijin sin – Tadej Lukman

Strobilo, Megadorov suženj – Sara Miklus

Voglar, kuhar – Simon Komjanc

Jegulja, kuhar – Branko Terčič

Pitodik – Martin Komjanc

Mahorijo, kuhar – Zvonko Simčič

kuharski pomočnik 1 – Aleksander Frandolic

kuharski pomočnik 2 - Aleksander Faganel

Strofilo, Likonidov suženj – Marinka Černic

Fajdria, Efklionova hčerka – Carlotta Nanut

Frigijka – Sara Soban

Franko Žerjal

Kaj bi se zgodilo, če bi se kar čez noč spremenili iz siromaka v bogataš? Bi nas bogastvo osrečilo? Bi z njim uresničili vse naše skrite sanje? Ali bi bili v strahu, da bi ljudje zvedeli za naše bogastvo in se zato delali še večje siromake kot smo bili? Bomo našli varen kotiček, kjer bi lahko skrili naš zaklad pred očmi poželjivih sosedov? Joj, koliko skrbi, koliko trpljenja, koliko nezaupljivosti in sumničavosti lahko prinaša bogastvo. O tem nam v Aululariji govoriti tudi Tit Makcij Plavt. Minilo je približno 2200 let, kar je bilo delo napisano, a je še vedno prav tako sodobno kot je bilo za časa Rimljanov in se prav tako tudi danes lahko smejemo osebam, ki jim je Plavt s svojo stvariteljsko silo vdihnil življenje.

Franko Žerjal

O izbiri teksta

Za ta tekst sva se s Frankom Žerjalom opredelila predvsem zato, ker besedilo z univerzalno sporočilnostjo nudi režiserju veliko razvojnih možnosti. Oba sva Plavtovo Aululario že poznala. Franko jo je celo pred kratkim režiral za Radijski oder sicer v bolj klasični različici. Potrebovala sva besedilo, ki bi zadovoljilo večje število igralcev. V ljubiteljski dejavnosti je, poleg vseh dramaturških zahtev, treba upoštevati predvsem potrebe igralcev, ki v gledališču iščejo razvedrilo in užitek.

Zaželeta sva si tekst, ki bi ga lahko nemoteno, skladno z režijsko zamislio, prilagajala značilnostim tako raznolike in številne skupine. Igralcev je 15. Starostni razmah gre od 15. do 68. leta. V zadnjem času so se skupini pridružili igralci, ki se ljubiteljsko ali polprofesionalno ukvarjajo tudi s plesom in petjem. Zdalo se nama je primerno, da komedijo obogativa tudi z glasbenimi vložki, ki bi ovrednotili te dodatne spretnosti nekaterih posameznikov. Manj izurjenim pa bi nudili možnost, da se preizkusijo v koordiniranem plesu.

Ne smemo pozabiti namreč, da imamo zelo usposobljeno koreografinjo Moniko Zajšek, ki že vrsto let sodeluje z nami in plesne žanre s podrobnejšim raziskovanjem vedno znova prilagaja dramaturški liniji, času, glasbi in stilu predstve. Osebno pa sem želela, da bi tekst dramaturško spremenili in posodobili, zato sem predlagala režiserju, da se naprej lotiva daljšega dramaturškega dela. Tako sva septembra skupaj pri njem doma ob kavi in vedno polni škatli piškotov zasnovala prvo režijsko linijo. Odločila sva se, da bo naša razbrzdana Aulularia, bolj kot v Grčijo, postavljena nekam na Balkan.

Jasmin Kovic, Franko Žerjal

O scenografiji

Scenografija prikazuje zanemarjeno hišo skopuha Efkiona oz. kuhinjo, kjer se je čas vidno ustavlil nekje v petdesetih letih prejšnjega stoletja. Občasno pa se med skrušene in dotrajane predmete iz druge polovice prejšnjega stoletja kričeče vsiljujejo elementi iz zahodnega modernega sveta, ki so prisotni predvsem v detaljih kostumov. S Carlotto sva sodelovali in ustvarjali vzporedno. Scenografija in kostumi so si skladni. Naivna modernost se kaže predvsem v pretiranem dekoru bogatejših likov in na tak način prefinjeno dopolnjuje scenografijo, ki stopi korak nazaj, da lahko liki in kostumi izstopajo v popolnejši izraznosti.

O dvorani

Prav je, da omenim težave, ki smo jih imeli zaradi popravil, ki še vedno potekajo v Sedejevem domu. Z brałnimi vajami smo najprej začeli na domu igralca Simona Komjanca, nato smo z vajami v prostoru nadaljevali v kleti društva Sedej, kjer so igralci, klub prostorski stiski, skupaj z režiserjem vadili kar precej časa. Nazadnje pa smo vzpostavili stik z upravitelji dvorane na Humu v Goriških Brdih, ki so nam prostore nudili po simbolični ceni. Čezmejno sodelovanje se je zelo dobro obneslo. Klub manjšim dimenzijam odra so vaje lahko končno potekale nemoteno. Zelo sem zadovoljna, da bomo težavam navkljub zelo zahtevno igro tudi letos izpeljali. Verjamem, da bo po premieri igra še naprej »zorela« in igralcem dajala veliko zadoščenja. Vodja skupine Ilaria Bergnach je igralce že prijavila na razpis Linhartovega srečanja, kar bo nastopajočim vilo nove motivacije, da tudi po premieri ustvarjalna napetost ne popusti. V načrtu imamo kar nekaj intenzivnih plesnih in govornih vaj. Mislim, da je pomembno, da se pedagoško delo nadaljuje tudi po premieri, saj lahko v tem času poteka bolj umirjeno in natančneje.

Monika Zajšek